

1. søndag efter Helligtrekonger – 2. tekstrække

Nygårdskirken 7. januar 2024, kl. 10.30

Tekst: Mk 10, 13-16

Salmer: 318; 31; 449; 320; 137, v.6; 136

Tak Gud, fordi vi hører til hos dig! Amen

Fortællingen om Jesus og de små børn hører vi, *hver* gang der er dåb i kirken. Også *voksendåb*! For dåbens *pointe* er, at vi er Guds *børn* – vi hører *hjemme* hos Ham, og *Han* lyser for os i livet, tværs gennem døden og helt ind i evigheden – *uden* beregning og uden *forventning*. *Vores* status i forhold til Gud er altid det lille barns *præstationsfri* status: Ingen forventer, at småbørn skal klare sig selv – endsige ordne verdenssituationen! Og Gud forventer ikke af os, at vi skal frelse verden: Det er *Hans* opgave! Vi skal bare *afspejle* det lys, som Gud sender os, ligesom små børn lyser op i smil, når vi smiler varmt til dem! Gud er en stor pædagog og har givet os sin egen søn som forbillede: *Han* er verdens lys! Jesus har vist os, at når han helbredte, oprejste, tilgav og rummede mennesker, så skinnede Guds lys på dem! Og også

1. søndag efter Helligtrekonger – 2. tekstrække

gennem *os* kan Gud kan lyse for andre – men *vi* kan aldrig tage *æren* for det! Omvendt er det ikke vores gode gerninger der sikrer os Guds velvilje; den *har* vi bare, fordi *Gud* vil os det godt! Små børn tager imod det, andre giver dem – uden forbehold. Voksne har sværere ved det; vi vil så gerne bevise vores værd – vi mener vist, at vi kun får værdi af det vi *gør*! Styrke og status, mestring og magt er *vores* idealer. Jesus går en helt anden vej: Da Guds blev menneske i ham, valgte Han den *langsomme* vej, den laveste *position*, den mest *udsatte* skæbne. Julens budskab om det nyfødte barn, som der ikke var *plads* til – det budskab giver plads til os *alle*: *Ingen* er for små, for svage, for inaktive. Og den voksne Jesus sætter trumf på: *Kun* ved at være små og passive kan vi overhovedet *tage imod* Guds rige! Små børn kan ikke forhandle eller præstere sig til bedre vilkår end dem, dets voksne vil og kan give det, men må tage imod det, de får. Og netop sådan er *vores* vilkår overfor *Gud* – uanset hvor store, kloge og stærke vi bliver: *Gud* giver – vi tager imod. *Kristus* er verdens lys - vi spejler det. Guds kærlighed er betingelsesløs – og vi kan ikke regulere og dosere den efter fortjeneste eller nægte andre den,

1. søndag efter Helligtrekonger – 2. tekstrække

hvis vi ikke synes, de er værdige. Men vi *prøver*: Vi vender ryggen til Guds lys og sætter grænser for næstekærligheden efter vores *egne* betingelser. Sådan kaster vi skygge over andres tilværelse. Sådan er verden blevet, som den *er* – langt, langt væk fra Guds himmerige. Men selv om vi går og skygger for andre, så lyser Gud stadig for *alle*! Selv om vi skygger for solen, holder den ikke op med at skinne! Jesus er igen det pædagogiske forbillede: De hånede og forfulgte ham, udsatte ham for fængsel, tortur og lidelsesfuld død. Intet af det kunne udmanøvrere Guds kærlighed: Opstandelsens sol kan *vi* ikke forhindre i at stå op og skinne og give nyt liv, dér hvor Gud vil! Vi er Guds børn - udleverede til Ham og Hans betingelsesløse kærlighed! Og ligesom små børn må træne længe for at lære at gå og snakke selv – sådan har vi brug for *lære* meget om Jesus og *lytte* meget til Jesus, før vi tør slippe dét med krav og betingelser både til andre, til os selv og til Gud – og i stedet tage imod i tro og tillid. God træning!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.